

Letnice

Ezch 37,1-14 (*Údolí suchých kostí*)

Úvod:

Na této události, milí bratři a sestry, je jasně a zřetelně vidět:

1. HŘÍCH

2. PÁN JEŽÍŠ KRISTUS

3. DUCH SVATÝ

1. VZPOURA 2. GOLGOTA 3. LETNICE. Je zde vidět rozdíl mezi životem v hříchu (suché kosti), životem polokřesťana (scelené tělo ale bez života) a životem plným Ducha Svatého (velmi velké vojsko). Boží Slovo, které začalo znít (PJK) a Boží Duch (Duch Svatý) dává povstat velmi velikému vojsku, které je znakem vítězství a moci svého Krále. To vojsko jsme my. Dal nám povstat ze suchých kostí. Nás mrtvé obživil a učinil z nás vítězíci vojsko a to mocí svého Slova (PJK) a Ducha (Ducha svatého).

1. Hřích:

Stav ve kterém se nachází člověk, každá lidská duše, od svého narození je stav hříchu. Písmo říká nepokrytě: *“Všichni zajisté zhřešili a jsou daleko od slávy Boží!”* Z Božího pohledu hříšný člověk vypadá jako suchá kost. Kost vybělená a vysušená na slunci. Vyprahlá, mrtvá, pohozená. O pěkné ženě se kdysi říkávalo, že je to „pěkná kost“... Možná se to užívá dodnes. Byl jsem kdysi na prohlídce kostnice. A ... jak to říci ... zkrátka od té doby jsem toto srovnání už nikdy nepoužil. Nějak mi to přirovnání přestalo připadat zrovna šťastné.

Písmo říká, že ty kosti byly **velmi suché**. Tedy bez naděje a bez pomoci, že zase obživnou. V tomto pohledu vidíme i my, jak je hřích beznadějný, zoufalý a strašlivý. Hříchem je především vzpoura vůči Pánu Bohu a ta z nás vycucává život. Vzpourou stárneme a umíráme. Po hříších zůstávají jen velmi vybělené kosti povalující se na pláních země, svědčící o tom, že v nich kdysi byl život. Jako „sekačka sedmikrásek“ působí v lidských vztazích hněv, zášť, zloba, závist, nenávist a další hříchy.

Sekačka sedmikrásek je bomba, kterou vyvinuli Spojené státy a otestovali v Afganistanu. Padá na padáku a nad zemí se rozdělí na stovky menších bomb a ty zase na stovky ještě menších a to všechno vybuchne naráz při dopadu na zem. V ploše téměř jednoho kilometru nezůstane nic živého.

Plán, kde nezůstal kámen na kameni. Plán suchých kostí. Jako když se převalí velká voda, přežene ničivé tornádo, nebo projde spalující oheň. Tak to vypadá po těch, které ovládla zloba, kteří se vzbouřili proti Bohu a začali uplatňovat jen své vlastní zákony. Prorok Ezechiel vidí plán suchých kostí. Vidí lidstvo poznamenané hříchem a slyší hlas, aby prorokoval. A slyší otázku, zda mohou ty kosti ožít. Prorok s Bohem už ledacos zažil ale v tomto případě si netroufá říci: „*Mohou!*“ Zřejmě pohled na plán zpustošenou hříchem je tak hrozný, že prorok ztrácí veškerou naději. A tak raději říká jen: „*Pane, ty to víš!*“

Čtenáři mi namítnou, že v proroctví nešlo o hřích, ale o rozptýlený lid Izraele. A mají pravdu. Jenže každé proroctví je mnohavrstevnaté. I toto. A to znamená, že se v dějinách opakuje vícekrát. Poprvé šlo o Izrael, ale současně s ním jde vždy znovu i o celé lidstvo rozseté po národech na vší zemi.

Ezechiel slyší povel: „*Prorokuj nad těmi kostmi!*“ A tak prorokuje. Nejsou to jen slova. Je to hlas prorocký. Hlas, který posílá Nejvyšší. Hlas z nebe skrze ústa Ezechiele proroka. Kdo je jím? Kdo je tím hlasem z nebe?

2. Pán Ježíš Kristus

Pán Ježíš Kristus! On je ten hlas, který začíná znít nad plání suchých kostí. Ježíš je *Boží Slovo*. A právě toto Hospodinovo slovo začíná nad kostmi znít. V prologu Jana čteme: „*Na počátku bylo Slovo a to slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo. Všechno povstalo skrze Ně a bez Něho nepovstalo nic, co jest. V Něm byl život a život byl světlo lidí.....A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*“

Nad kostmi tedy zaznělo Boží Slovo plné moci a slávy. Sám Pán Ježíš Kristus, který zemřel na kříži. Tak zaznělo to slovo Boží lásky, odpuštění a slitování ... *kosti se začaly pohybovat ... K sobě! ... Přibližovaly se, ...pokryly se šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží... už z nich zase byli lidé.*

Když člověk činí pokání a uvěří v Pána Ježíše Krista, stává se zázrak nad zázraky. Suché a beznadějné se začne hýbat. Ne od sebe, ale k sobě! To, co už dávno ztratilo tvář, nabývá opět někdejších tvarů. Před Bohem a po duchovní stránce člověk zase začíná být posvěcen. To se děje proto, že za něj Pán Ježíš Kristus umřel na kříži a on jej přijme do svého srdce. Mnozí o tom vydávají svědectví. Svědectví o tom, jak se zase zcelují hříchem rozpadlé rodiny, jak se člověk dostává z dluhů, které si hříchem zavinil, jak dostává novou radost, novou lásku, nový smysl života. Takové je svědectví těch, kteří přijali vykoupení skrze krev beránka umírajícího na Golgotě. Byli sceleni. Rozbité se spojilo zase v jeden jediný celek. To, co už nedrželo najednou doslova obrostlo novými šlachami a z nich se stali noví lidé. Nová stvoření. Tam, kde

už nikdo nedoufal v proměnu, se proměna díky Pánu Ježíši stala. Byl to opět Ezechiel, kdo prorokoval co se stane až přijde Boží Slovo:

Ez 36,26 „A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.“

A to se také stalo, když Pán Ježíš Kristus přišel:

Mk 1,27 „Všichni užasli a jeden druhého se ptali: "Co to je? Nové učení plné moci - i nečistým duchům přikáže, a poslechnou ho.“

3.Duch svatý

Kosti se tedy pod mocí Božího Slova, které se stalo tělem, spojili. Ale to ještě není všechno! Už to, co se stalo byl zázrak. Kosti obrostli masem! Leckdo by zde skočil. Ale to ještě není všechno! Zázrak Nového stvoření ještě nekončí. Bůh pokračuje v díle. Jde dál než bychom čekali, možná než bychom chtěli. Duch v nich totiž nebyl! Vypadali skvěle, ale nebyly vojskem! A ono nejde jen o to, jak kdo vypadá, ale o to, co má uvnitř.

Vynakládá se mnoho peněz na posilovny, makeupy, oblečení, image a kdoví co ještě. Je úžasné sledovat, co všechno dnes sport,zdravověda a kosmetika dokázaly udělat se vzhledem člověka. Řekli bychom „dokonalý člověk“ a přece víme, že tomu něco chybí. Zdravé jádro! Posvěcené nitro. Čisté srdce. Vnitřní chrám. To, co na první pohled vidět není, a přece vidět je, když se dobře zadíváme.

A tak se dostáváme k tomu, co jsem řekl na počátku. Totiž, že na Ezechielovu prorocství je jasně vidět rozdíl mezi: HŘÍCHEM, JEŽÍŠEM A DUCHEM SVATÝM. Rozdíl mezi: VZPOUROU, GOLGOTOU A LETNICEMI. Máme zde nitro, které je díky oběti PJK uklizeno, ale není do něj pozván Boží Duch. *Po čase se vrátí zlo a přivede sedm horších než je samo a konce takového člověka jsou horší než jeho počátky.* Proto i když se s mnohými lidmi stali díky kříži P.J.Krista neuvěřitelné změny k dobrému, tito lidé opět duchovně zemřeli, nebo spíše neobživli tak, jak chce B.Slovo, protože se v nich nezabydlil Duch Svatý. A nebo zabydlil jen načas.

Je rozdíl mezi Ježíšem a Duchem Svatým. Je rozdíl mezi Golgotou a Letnicemi. Nestojí proti sobě a nekonkurují si. Dokonce jeden bez druhého nemůže existovat. Jsou v dokonalé jednotě se svým Otcem, jako Boží trojice. Ale pokud je znovuzrození Tvou konečnou stanicí, jakýmsi vrcholným okamžikem, Božího dítěte, pak se Duch Svatý nezabydlí v našem nitru a konce takového polokřesťana jsou horší než jeho počátky.

O čem to mluvím? O křesťanech podle jména, ale ne podle života. O křesťanech jejichž konce budou horší než počátky, kdy ještě žili ve hříchu. Proč? Protože oni vědí, co mají dělat, ale nečiní. Oni vědí, co dělat nemají, ale stále si s hříchem pohrávají. Vysmívají se tak Bohu do tváře a říkají mu, aby to s těmi svými přikázáními nebral tak vážně. Může si toto snad nechat líbit ten, který je svatý a spravedlivý? Takoví polokřesťané pak sklouznou k falešné naději o Božím dobráctví a slitování. Uchlácholí se tím, že Bůh vezme na vědomí jejich snahu a zapomínají, že jejich znovuzrození není ještě u konce. Že nové narození skrze Krista není ještě konec Božího jednání s nimi. Že Bůh své dílo s nimi ještě neskončil! Protože nejde o to, jak vypadají, ale o to, jestli v nich přebývá Duch Boží! Proto zde máme obraz člověka sice sceleného ... obrostlého masem a šlachami ... tedy nové stvoření, které ale dosud nežije.

Nestačí jen odevzdat svůj život Pánu Ježíši, dostat od něj odpuštění vin a přijmout zacelení toho, co je rozbité. Je třeba též Letnic. Je třeba aby přišel Duch Svatý.

Závěr:

Duch Svatý byl dán o Letnicích a my můžeme ožít. Ta naše uzdravená těla, ty naše uzdravené životy mocí krve Pana Ježíše Krista, mohou nyní povstat a žít k Boží slávě, když přijde Duch Svatý, naplní náš život až po okraj.

A všimněme si ... nepovstala těla Duchem svatým jen scelená. **Povstalo VOJSKO!** Tedy bojovníci! S kým že bojují? S mocí temnosti! Táhnou proti zlu a to nejen u sebe, ale i kolem sebe. Jsou to Boží bojovníci, kteří bojují za právo a spravedlnost. Stojí vždy proti, zlobě a nenávisti. Milují a prosazují pravdu. A nenávidí lež. Ujímají se práv sirotků a všech utlačených. I svůj vlastní život dají pro dobro a lásku. Skuteční bojovníci!

Naplnění Duchem svatým je úměrné naší bojeschopnosti, odhodlanosti a statečnosti vypořádat se se zlem a hájit dobro. Když do těl ležících na pláni vešel Duch Boží ona ožila a bojovala. „*Povstalo převelmí veliké vojsko*“. Žádní chudáčci, zakřiklí křesťanci, hlavu klopící svíčkové báby, ale vojáci, bojovníci, udatní rekové v boji o Kristovy ideály.

Bratři a sestry, my potřebujeme nejen novou mysl, ale s proměnou mysli též nového ducha. Ducha Svatého! Toho, který je také nazván: „**Moc z výsosti!**“ Neopovrhujme Letnicemi. Dnes je 1. posvatodušní neděle. Neděle po té v níž byl seslán Duch Svatý v plnosti. Nechtěl by ses i ty nechat nově naplnit Duchem Svatým? Přilít Ducha? Být Duchem zmocněn? Přijmout Jeho pomazání? Stát se opravdovým vojákem Ježíše Krista?

Prosme našeho nebeského Otce, aby nám dal svého Ducha. On miluje své děti a proto dá Ducha Svatého těm, kteří o Něj prosí. Přimkněme se k Bohu, vzpírejme Ďáblu a uteče od nás. Prosme a dostaneme.

AMEN